

Šīs lapa ir mašintulkota [Saite]. Mašintulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu [valodu un tulkošanas politiku](#) [Saite].

Lēmums lietā 3784/2006/FOR - Maksājuma atteikums

Lēmums

Lietā 3784/2006/FOR - Uzsākta {0} 10/01/2007 - Lēmums par {0} 05/12/2008

Lēmuma kopsavilkums par sūdzību 3784/2006/FOR par Eiropas Komisiju (konfidenciāls)

X universitātes Ķīmiskās tehnoloģijas institūts (tālāk „Institūts”) 1994. un 1996. gadā noslēdza pētniecības un izstrādes līgumus ar Eiropas Komisiju. Komisija 2003. gada novembrī nosūtīja Institūtam oficiālu vēstuli, pieprasot „trūkstošās izmaksu deklarācijas” saistībā ar vienu no minētajiem līgumiem. Komisija apgalvoja, ka, ja mēneša laikā Institūts neiesniegs prasītās izmaksu deklarācijas, tā pārtrauks veikt maksājumus un izbeigs līgumu. Institūts nesniedza atbildi, un Komisija līgumu izbeidza.

Pēc divu gadu neveiksmīgiem centieniem mainīt Komisijas nostāju sūdzības iesniedzējs 2006. gada decembrī sazinājās ar ombudu. Pēc 2007. gadā veiktās izmeklēšanas ombuds noskaidroja, ka ņemot vērā attiecīgos apstākļus, jo īpaši sodu, kāds rastos Komisijas turpmāko maksājumu neveikšanas gadījumā (EUR 96 832,32), salīdzinot ar kopējiem Institūta izdevumiem (EUR 127 404), Komisijas radītie zaudējumi bija acīmredzami nesamērīgi. Tāpēc ombuds 2008. gada aprīlī izteica miermīlīga risinājuma priekšlikumu, lūdzot Komisiju pārdomāt savu lēmumu.

Komisija savā atbildē apgalvoja, ka ir mainījusi savu nostāju un ka ir gatava maksāt papildu summu EUR 53 705,32 apmērā, lai šo jautājumu atrisinātu. Institūts pieņēma Komisijas priekšlikumu. Sūdzības iesniedzēji pateicās ombudam par Institūta atbalstīšanu un par priekšlikumu miermīlīgam risinājumam.

SŪDZĪBAS PRIEKŠVĒSTURE

1. Universitātes Ķīmijas inženierijas institūts ("Institūts") 1994. un 1996. gadā noslēdza divus pētniecības un izstrādes līgumus ar Eiropas Komisiju.
2. Pirmais pētniecības līgums tika parakstīts 1996. gada 2. novembrī. Līguma termiņš sākās 1996. gada 1. decembrī un beidzās 2000. gada 31. maijā. Kopējais ieguldījums no Kopienas līdzekļiem, kas piešķirti saskaņā ar līgumu, bija EUR 150000. Divu mēnešu laikā Institūtam tika veikts avansa maksājums EUR 60000 apmērā.
3. Projekta pirmais posms aptvēra laika posmu no 1996. gada 1. decembra līdz 1997. gada 30. novembrim. Zinātniskos un finanšu ziņojumus par šo periodu Institūts iesniedza 1999. gada 18. jūlijā. Šos ziņojumus Komisija apstiprināja 2004. gada 13. jūlijā. Kopējās apstiprinātās izmaksas šajā periodā bija EUR 4 704.58 (kas tika atskaitītas no avansa maksājuma EUR 60000 apmērā).
4. Projekta otrais posms aptvēra laikposmu no 1997. gada 1. decembra līdz 1998. gada 30. novembrim. Zinātniskos un finanšu ziņojumus par šo periodu Institūts iesniedza 1999. gada 18. jūlijā, un Komisija tos apstiprināja 2004. gada 13. jūlijā. Kopējās pieņemtās izmaksas šajā periodā bija EUR 25 868.10 (kas arī tika atskaitītas no avansa maksājuma).
5. Trešais posms aptvēra laikposmu no 1998. gada 1. decembra līdz 1999. gada 30. novembrim, un pēdējais posms aptvēra laikposmu no 1999. gada 1. decembra līdz 2000. gada 31. maijam. Sūdzības iesniedzēji norādīja, ka zinātniskos un finanšu ziņojumus par šiem periodiem Institūts iesniedza 2001. gada 30. oktobrī. Pieprasītās izmaksas bija EUR 57363 (trešajam periodam) un EUR 37512 (par pēdējo periodu). Tomēr Komisija neatlīdzināja izdevumus par trešo un ceturto periodu.
6. Komisija 2003. gada 10. novembrī nosūtīja Institūtam oficiālu vēstuli, pieprasot „trūkstošu izmaksu deklarāciju”. Vēstulē Komisija informēja Institūtu, ka, ja pieprasītās izmaksu deklarācijas netiks iesniegtas noteiktajā termiņā (kas bija viens mēnesis pēc vēstules saņemšanas), Komisija nolems neveikt turpmāku atmaksu un slēgt līgumu. Komisija norādīja, ka Institūts saņēma vēstuli 2003. gada 17. novembrī. Viens no sūdzības iesniedzējiem (projekta koordinators) norādīja, ka šī vēstule bija „nepareiza” (viņš norādīja, ka viņš nav redzējis vēstuli un nav zinājis par tās atrašanās vietu).
7. Komisija 2004. gada jūlijā pieprasīja Institūtam atmaksāt EUR 29 428.32 no sākotnējā avansa maksājuma EUR 60000 apmērā. Ņemot vērā to, ka Institūts bija arī finansējuma saņēmējs saskaņā ar otro pētniecības līgumu, Komisija atskaitīja šo summu no maksājumiem, kas Institūtam pienākas saistībā ar minēto līgumu.
8. Institūts 2004. gada 27. jūlijā informēja Komisiju, ka nepiekrīt Komisijas nostājai šajā jautājumā. Institūts atkal iesniedza visu attiecīgo izmaksu deklarāciju kopijas.
9. 2004. gada 21. augustā projekta koordinators nosūtīja Komisijai faksu, kurā sīki izskaidrota Institūta nostāja. Viņš lūdza Komisiju atkārtoti izvērtēt situāciju. Viņš pievienoja visu izmaksu

deklarāciju kopijas par pirmo pētniecības līgumu. Komisija uz šo faksu neatbildēja.

10. 2004. gada 30. septembrī Institūts nosūtīja Komisijai oficiālu maksājuma pieprasījumu. Komisija 2004. gada 20. oktobrī noraidīja oficiālo maksājuma pieprasījumu.

11. 2004. gada 25. novembrī projekta koordinators informēja Komisiju, ka nepiekrīt Komisijas nostājai. Viņš norādīja, ka ir iesniedzis „trūkstošās” izmaksu deklarācijas, un lūdza veikt nesamaksāto maksājumu. Viņš arī pieprasīja informāciju par visām iespējamām pārsūdzības procedūrām. Komisija 2004. gada 29. novembrī nosūtīja vēstuli Institūtam, informējot, ka tas neatjaunos pirmo pētniecības līgumu. Tā nesniedza nekādu informāciju par iespējamām pārsūdzības procedūrām.

12. Institūts 2005. gada 1. decembrī nosūtīja vēstuli Komisijas Ģenerālsekretariātam, informējot to par šo jautājumu. Ģenerālsekretariāts atbildēja 2005. gada 21. decembrī, norādot, ka tas nav piemērots dienests, lai risinātu šo jautājumu, un pārsūtīja korespondenci kompetentajam dienestam. Kompetentais dienests (kas bija tas pats dienests, kurš atbildēja Institūtam 2004. gada 29. novembrī) no jauna noraidīja maksājuma pieprasījumu, ja vien Institūts neiesniedza pierādījumus, ka izmaksu deklarācijas patiešām bija nosūtītas Komisijai 1999. gada 18. jūlijā vai 2001. gada 30. oktobrī. Sūdzības iesniedzējs 2006. gada 10. martā atkal iesniedza Komisijai izmaksu deklarācijas.

13. 2006. gada 25. maijā Komisija informēja sūdzības iesniedzēju, ka viņš nav varējis pierādīt, ka viņš ir nosūtījis ziņojumus 2001. gada novembrī, un apstiprināja savu nostāju, ka līgums joprojām ir slēgts.

PAR IZMEKLĒŠANAS PRIEKŠMETU

14. Ombuds saprata, ka sūdzības iesniedzēji īsumā apgalvo, ka Eiropas Komisija:

- nepamatoti atteicās apstiprināt Institūta iesniegtās izmaksu deklarācijas un pēc tam nepamatoti atteicās veikt maksājumus, kas, kā apgalvo sūdzības iesniedzēji, bija jāveic saskaņā ar pirmā pētniecības līguma noteikumiem;
- nav pienācīgi pamatojusi savus lēmumus aizkavēt un atteikt maksājumus, kas pienākas saskaņā ar pirmo pētniecības līgumu;
- nesniedza Institūtam informāciju par iespējamām pārsūdzības procedūrām;
- nespēja nekavējoties atbildēt uz sūdzības iesniedzēja jautājumiem.

15. Ombuds saprata, ka sūdzības iesniedzēji kopumā apgalvo, ka Komisijai:

- izpilda savas saistības attiecībā uz pirmo pētniecības līgumu, maksājot Institūtam EUR 67404;
- atsaukt savu atgūšanas lēmumu attiecībā uz otro pētniecības līgumu un atdot atpakaļ Institūtam atgūto summu EUR 29 428.32 apmērā.

IZMEKLĒŠANA

16. Ombuds saņēma sūdzību (kas datēta ar 2006. gada 21. novembri) 2006. gada 18. decembrī. Ombuds 2007. gada 10. janvārī uzsāka sūdzības izmeklēšanu un lūdza Komisiju līdz 2007. gada 30. aprīlim sniegt atzinumu. Komisija 2007. gada 7. maijā nosūtīja atzinumu, kas tika nosūtīts sūdzības iesniedzējiem 2007. gada 9. maijā ar lūgumu iesniegt apsvērumus līdz 2007. gada 30. jūnijam. Sūdzības iesniedzēju apsvērumus ombuds saņēma 2007. gada 10. oktobrī. Ombuds 2008. gada 25. aprīlī iesniedza priekšlikumu par mierizlīgumu un lūdza Komisiju atbildēt uz to līdz 2008. gada 30. jūnijam. Komisija 2008. gada 17. jūlijā atbildēja uz mierizlīguma priekšlikumu. Ombuds 2008. gada 22. jūlijā nosūtīja sūdzību iesniedzējiem atbildi ar lūgumu līdz 2008. gada 30. septembrim iesniegt apsvērumus. Ombuds 2008. gada 8. oktobrī apmierināja sūdzības iesniedzēju lūgumu pagarināt termiņu līdz 2008. gada 15. novembrim. Sūdzības iesniedzēji 2008. gada 3. novembrī iesniedza apsvērumus par Komisijas atbildi uz mierizlīguma priekšlikumu.

OMBUDA ANALĪZE UN SECINĀJUMI

Ievadpiezīmes

17. Pirmais un otrais apgalvojums un abi apgalvojumi ir cieši saistīti. Tāpēc skaidrības labad ombuds uzskata, ka sūdzības iesniedzēju pirmais un otrais apgalvojums un ar tiem saistītie apgalvojumi ir jāizskata kopā.

A. Apgalvojumi, ka Komisija ir kļūdaini atteikusies apstiprināt izmaksu deklarācijas un nav pienācīgi pamatojusi savus lēmumus atlikt un atteikt maksājumus, kā arī ar tiem saistītie apgalvojumi , kas iesniegti ombudam

18. Sūdzības iesniedzēji norādīja, ka Institūts līdz 2001. gada oktobrim iesniedza visus attiecīgos zinātniskos un finanšu ziņojumus, kas prasīti saskaņā ar līgumu.

19. Institūts pēc 2003. gada 10. novembra (datums, kad Komisija nosūtīja oficiālu vēstuli, kurā pieprasītas „trūkstošās izmaksu deklarācijas”) atkārtoti sazinājās ar Komisiju pa e-pastu un pa tālruni. Tomēr sūdzības iesniedzēji uzskata, ka, neraugoties uz atkārtotu saziņu ar Institūtu, Komisija neinformēja to, ka trūkst papildu informācijas. Tāpēc Institūts nezināja, ka izmaksu deklarācijas, par kurām tas saprot, ka tās jau ir iesniegtas 2001. gadā, faktiski nav iesniegtas.

20. Sūdzības iesniedzēji norādīja, ka, neraugoties uz to, ka netika sniegta atbilde uz Komisijas 2003. gada 10. novembra oficiālo paziņojumu par trūkstošajām izmaksu deklarācijām, Institūts ir daudz mēģinājis noteikt, kāda informācija trūka. Sūdzības iesniedzēji uzskatīja, ka, lai gan izmaksu deklarāciju iesniegšanas aizkavēšanās var attaisnot kavēšanos līdzekļu izmaksāšanā (līdz izmaksu pārskatu iesniegšanai), šādi kavēšanāsi nevajadzētu būt par pamatu maksājumu pilnīgai ieturēšanai.

21. Sūdzības iesniedzēji norādīja, ka, neraugoties uz to, ka maksājuma atteikums ir pretrunā līgumtiesībām, tas ir arī pretrunā Komisijas Labas administratīvās prakses kodeksam, kurā noteikts, ka kodeksa piemērošanas rezultātā nekad nevajadzētu uzlikt administratīvu vai

budžeta slogu, kas ir nesamērīgs ar paredzamo ieguvumu. Turklāt sūdzības iesniedzēji apgalvoja, ka šāda nostāja ir pretrunā Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 6. panta 1. punktam, kurā noteikts, ka, pieņemot lēmumus, ierēdņi nodrošina, ka veiktie pasākumi ir samērīgi ar sasniedzamo mērķi.

22. Komisija savā atzinumā norādīja, ka tās nostāja pilnībā atbilst līguma Vispārīgo noteikumu 21. panta 4. punktam, kas ir formulēts šādi:

“Komisija pēc tam, kad vienu mēnesi iepriekš rakstiski paziņojusi par galīgo izmaksu deklarāciju nesapņemšanu, var noteikt neņemt vērā nekādas papildu izmaksas vai neveikt nekādu turpmāku atmaksu.”

23. Komisija secināja, ka līdz ar to tā nav kļūdaini atteikusies apstiprināt izmaksu deklarācijas un nav kļūdaini atteikusies veikt sekojošo maksājumu. Komisija paskaidroja, ka tā ir piemērojusi Institūta un Komisijas parakstīto līgumu. To darot, Komisija norādīja, ka tā nav pārkāpusi Labas administratīvās prakses kodeksu.

24. Attiecībā uz jautājumu, vai Komisija ir pārkāpusi Eiropas labas administratīvās prakses kodeksu, kurā ir noteikts, ka ierēdņu veiktajiem pasākumiem ir jābūt samērīgiem ar izvirzīto mērķi, Komisija norādīja, ka tā ir piemērojusi līgumu starp Institūtu un Komisiju. Komisija secināja, ka, šādi rīkojoties, tā nav pārkāpusi Labas administratīvās prakses kodeksu.

25. Attiecībā uz apgalvojumu, ka Komisija nav pienācīgi pamatojusi savus lēmumus aizkavēt un atteikt maksājumus, kas jāveic saskaņā ar pirmo pētniecības līgumu, Komisija paskaidroja, ka maksājumi tika noraidīti, jo Institūts nebija iesniedzis izmaksu deklarācijas līgumā noteiktajos termiņos. Komisija norādīja, ka tas ir skaidri izklāstīts atzinumam pievienotajā sarakstē.

26. Atbildot uz Komisijas atzinumā izteiktajiem argumentiem, sūdzības iesniedzēji norādīja, ka, pēc tās domām, Komisija nav atbildējusi uz viņu argumentiem attiecībā uz piemērotā soda nesamērīgo raksturu. Šajā sakarā sūdzības iesniedzēji norādīja, ka visi projekta tehniskie mērķi ir sasniegti — tie patiešām ir pārsniegti. Visi zinātniskie ziņojumi ir iesniegti pareizi. Sūdzības iesniedzēji arī norādīja, ka visas izmaksu deklarācijas tika iesniegtas pirms vai pēc termiņa beigām (atkarībā no sava viedokļa). Tās norādīja, ka Komisijas apgalvotais pārkāpums bija saistīts ar pierādījumu trūkumu tam, ka, iespējams, “trūkstošās” izmaksu deklarācijas tika iesniegtas laikus. Sūdzības iesniedzēji arī norādīja, ka Institūts ir izpildījis visus savus pienākumus, neraugoties uz Komisijas radītajiem ārkārtīgi sarežģītajiem šķēršļiem, piemēram, ja tas ignorēja saraksti vai kavēja atbildes sniegšanu un maksājumu veikšanu.

Ombuda sākotnējais novērtējums, kas noved pie mierizlīguma priekšlikuma

27. Komisija par to, ka sūdzības iesniedzējs neiesniedza trūkstošās izmaksu deklarācijas termiņā, kas noteikts Komisijas 2003. gada 10. novembra vēstulē (1), noteica Institūtam kopējo sankciju EUR 96873 apmērā.

28. Netika apstrīdēts, ka sūdzības iesniedzējs iesniedza “trūkstošās” izmaksu deklarācijas

vēlākais līdz 2004. gada augustam. Komisija nav apšaubījusi šo izmaksu deklarāciju būtisko pietiekamību. Netika apstrīdēts, ka visi projekta tehniskie mērķi ir sasniegti. Rezumējot, vienīgais iemesls, ko Komisija izvirzīja, lai noraidītu 2004. gada augustā iesniegtās izmaksu deklarācijas, bija tas, ka Komisija tos saņēma pēc 2003. gada 10. novembra vēstulē Institutam noteiktā termiņa.

29. Savā atzinumā ombudam Komisija norādīja, ka tās lēmums izdot iekasēšanas rīkojumu un atteikt visus turpmākos maksājumus atbilst Vispārīgo noteikumu 21. panta 4. punktam. Ombuds norādīja, ka Līguma vispārīgo noteikumu 21. panta 4. punkts ir šāds:

“Komisija var noteikt neņemt vērā nekādas papildu izmaksas vai neveikt nekādu turpmāku atlīdzinājumu pēc tam, kad vienu mēnesi iepriekš rakstiski paziņojusi par galīgo izmaksu deklarāciju nesaņemšanu” (Ombuda izcēlums).

Ar 21. panta 4. punktu Komisijai ir piešķirtas līgumiskas tiesības neņemt vērā papildu izmaksu deklarācijas vai neveikt nekādu turpmāku atmaksu pēc tam, kad vienu mēnesi iepriekš rakstiski paziņots par galīgo izmaksu deklarāciju nesaņemšanu. Tomēr ombuds norādīja, ka līgumisko tiesību esamība nenozīmē pienākumu izmantot šīs tiesības. Faktiski 21. panta 4. punktā nav *noteikts*, ka Komisija neņem vērā nekādas papildu izmaksas vai neveic nekādu turpmāku atmaksu pēc tam, kad vienu mēnesi iepriekš ir rakstiski paziņojusi par galīgo izmaksu deklarāciju nesaņemšanu. Drīzāk Komisijas rīcības brīvība attiecas uz to, vai tā faktiski īsteno šīs līgumiskās tiesības.

30. Komisijas rīcības brīvības apjomu saskaņā ar Vispārīgo noteikumu 21. panta 4. punktu noteiks piemērojamās tiesību normas, tostarp noteikumi, kas izklāstīti Finanšu regulā (2) un tās īstenošanas kārtībā (3). Turklāt Komisijai, īstenojot savu rīcības brīvību, būtu jāņem vērā arī labas pārvaldības principi un Eiropas tiesību vispārējie principi.

31. Proporcionalitātes princips ir sen iedibināts vispārējs Eiropas tiesību princips (4). Saskaņā ar Kopienas tiesu iedibināto judikatūru proporcionalitātes princips paredz, ka Kopienas iestādes pieņemtie pasākumi nedrīkst pārsniegt to, kas ir piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu tās leģitīmos mērķus, un ka, ja ir izvēle starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtināošais un radītie trūkumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (5).

32. Finanšu regula un tās īstenošanas noteikumi arī paredz, ka Kopienas iestādei, piemērojot administratīvas un finansiālas sankcijas, ir jāievēro proporcionalitātes princips. Ombuds atgādina, ka dotāciju kontekstā, piemēram, Finanšu regulas 103. pantā ir noteikts, ka:

“Ja piešķiršanas procedūrā vai līguma izpildē ir pieļautas būtiskas kļūdas, pārkāpumi vai krāpšana, iestādes aptur līguma izpildi.

Ja šādas kļūdas, pārkāpumi vai krāpšana ir attiecināma uz darbuzņēmēju, iestādes var arī atteikties veikt maksājumus vai atgūt jau izmaksātās summas proporcionāli kļūdu, pārkāpumu vai krāpšanas nopietnībai” (izcēlums pievienots).

Finanšu regulas 114. panta 3. punktā ir noteikts:

“ Kā paredzēts 93.– 96. pantā un īstenošanas noteikumos, kas attiecas uz minētajiem pantiem, kredītrīkotājs var piemērot iedarbīgas, samērīgas un preventīvas administratīvas un finansiālas sankcijas pieteikuma iesniedzējiem, kuri ir izslēgti saskaņā ar 2. punktu” (izcēlums pievienots).

33. Ombuds piekrita, ka labas pārvaldības interesēs Komisija ir tiesīga noteikt termiņus izmaksu deklarāciju iesniegšanai saistībā ar Kopienas finansētām pētniecības programmām. Ombuds arī piekrita, ka Komisijai var būt tiesības piemērot noteiktas sankcijas par šādu dokumentu novēlotu iesniegšanu.

34. Tomēr, lai gan Komisijai var būt tiesības uzlikt noteiktas sankcijas par dokumentu novēlotu iesniegšanu, šādām sankcijām ir jābūt vismaz saderīgām ar proporcionalitātes principu. Proporcionalitātes princips paredz, ka Kopienas iestādes pieņemtie pasākumi *nedrīkst pārsniegt to, kas ir piemērots un vajadzīgs, lai sasniegtu tās leģitīmos mērķus*. Ja ir izvēle starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizmanto *vismazāk apgrūtināošais pasākums*.

35. Ombuds vērsa Komisijas uzmanību uz attiecīgo judikatūru, jo īpaši *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd/Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, kur Tiesa nosprieda, ka:

“ (...) automātiska visa nodrošinājuma atsavināšana, ja pārkāpums ir ievērojami mazāk smags nekā pamatpienākuma neizpilde, ko ar pašu nodrošinājumu ir paredzēts garantēt, ir jāuzskata par pārāk krasu sodu attiecībā uz eksporta licences funkciju nodrošināt pareizu attiecīgā tirgus pārvaldību ” (izcēlums pievienots) (6) .

36. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apstākļus, jo īpaši soda apmēru (EUR 96873) salīdzinājumā ar kopējiem izdevumiem (EUR 127404), ombuds uzskatīja, ka Komisijas uzliktais sods ir acīmredzami nesamērīgs.

37. Lai novērtētu šāda soda apmēru, ombuds uzskatīja, ka ir jāņem vērā līguma īpašās iezīmes, jo īpaši līguma lielums, un tas, vai otra puse ir izpildījusi visas pārējās līgumā paredzētās saistības.

38. Attiecībā uz jautājumu par to, vai Institūts ir izpildījis citas līgumā paredzētās saistības, ombuds norādīja, ka Komisija neapšaubīja veikto pētījumu kvalitāti vai 2004. gada augustā iesniegto izmaksu deklarāciju būtisko pietiekamību. Faktiski izrādījās, ka vienīgais iemesls, ko Komisija minēja, lai atteiktos veikt turpmākus maksājumus un izdot iekasēšanas rīkojumu, bija tas, ka tās dienesti izmaksu pārskatus saņēma pēc 2003. gada 10. novembra vēstulē Institūtam noteiktā termiņa.

39. Visbeidzot ombuds norādīja, ka Finanšu regulas īstenošanas kārtības 87. panta 1. punktā ir noteikts:

“Atbildīgais kredītrīkotājs var atteikties atgūt visu konstatēto debitoru parādu vai tā daļu (...), ja atgūšana ir pretrunā proporcionalitātes principam” (izcēlums pievienots).

40. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos secinājumus, ombuds provizoriski secināja, ka Komisija, iespējams, ir pieļāvusi administratīvas kļūmes. Eiropas Ombuda statūtu 3. panta 5. punktā *ir noteikts, ka “cik vien iespējams ombuds meklē risinājumu sadarbībā ar attiecīgo iestādi vai struktūru, lai novērstu administratīvas kļūmes un apmierinātu sūdzību.”* Tādējādi ombuds iesniedza šādu priekšlikumu par draudzīgu risinājumu.

“Komisijai būtu jāapsver atgūšanas rīkojuma atcelšana vai atcelšana saistībā ar otro pētniecības līgumu. Komisijai būtu arī jāapsver iespēja veikt maksājumu Institūtam par nesamaksātajām summām, kas pieprasītas finanšu pārskatos par trešo un ceturto periodu, pēc tam, kad tā ir veikusi iesniegto izmaksu deklarāciju padziļinātu pārskatīšanu.”

Ombudam iesniegtie argumenti pēc mierizlīguma priekšlikuma

41. Savā atbildē Komisija norādīja, ka tā nepiekrīt, ka tās līgumisko tiesību īstenošana attiecībā uz Institūtu ir “sods”. Tā norādīja, ka saskaņā ar Finanšu regulu un tās īstenošanas noteikumiem “sods” ir sankcija, kas izriet no reglamentējošiem noteikumiem vai līguma noteikumiem (likvidēta atlīdzība). Tā kā līgumā nav paredzēts sods par novēlotu dokumentu iesniegšanu, Komisija nav tiesīga piemērot līgumsodu par dokumentu novēlotu iesniegšanu. Līdz ar to Komisija apgalvo, ka tā nevar piekrist ombuda nostājai, ka sankcijas apmērs bija acīmredzami nesamērīgs tikai tāpēc, ka tā uzskata, ka sods nav ticis piemērots.

42. Tomēr, ņemot vērā to, ka Vispārīgā nosacījuma 20. panta 5. punkts īpaši attiecas tikai uz “galīgo izmaksu deklarācijām”, Komisija ir gatava daļēji pieņemt priekšlikumu par draudzīgu risinājumu. Kopumā Komisija ir gatava izskatīt trešā pārskata gada izmaksu deklarācijas, kas iesniegtas saskaņā ar pirmo pētniecības līgumu. Tomēr Komisija saglabā savu viedokli attiecībā uz izmaksu deklarācijām par ceturto (un pēdējo) pārskata periodu un neņems tās vērā.

43. Tāpēc izmaksu deklarācijas, kas tiks ņemtas vērā, ir šādas:

Pārskata periods 1 (pirmo reizi iesniegts 1999. gadā) — EUR 4703

Pārskata periods (pirmo reizi iesniegts 1999. gadā) — EUR 25929

Pārskata periods (iesniegts 2004. gadā) — EUR 57363

44. Kopējā maksājamā summa, proti, EUR 87995, tiks samazināta par EUR 3781, lai ņemtu vērā Vispārīgo noteikumu 14. panta 3. punktu, kas ierobežo pārvietojumus starp izmaksu kategorijām līdz 20 % no sākotnējā piešķiruma. Tas nozīmē, ka Komisija ir gatava maksāt papildu summu 53 705,32 EUR apmērā, kas, pēc Komisijas domām, palielina summu, kas tiks izmaksāta saskaņā ar pirmo pētniecības līgumu, līdz 84 277 EUR (7).

45. Komisija arī atzīmēja, ka tad, kad 2003. gadā sūdzības iesniedzēji atkārtoti iesniedza

izmaksu pārskatus par 1. un 2. periodu, deklarētās summas bija lielākas nekā 1999. gadā iesniegtās izmaksas. Starpība bija EUR 1896. Šī summa nav iekļauta iepriekš 43. punktā minētajās summās.

46. Sūdzības iesniedzēji savos apsvērumos norādīja, ka Institūts pieņem Komisijas priekšlikumu atrisināt šo jautājumu, maksājot Institūtam EUR 53 705.32. Institūts atzinīgi vērtē to, ka Komisija ir atsākusi lietu un vismaz daļēji piekritusi pieņemt ombuda priekšlikumu par draudzīgu risinājumu. Sūdzības iesniedzēji pateicās ombudam par atbalstu Institūtam un par priekšlikumu par draudzīgu risinājumu.

Ombuda novērtējums pēc mierizlīguma priekšlikuma

47. Ombuds norāda, ka Komisija ir daļēji piekritusi ombuda priekšlikumam par draudzīgu risinājumu. Sūdzības iesniedzēji ir pieņēmuši Komisijas piedāvājumu. Ombuds uzskata, ka nav pamatotas turpmākas izmeklēšanas saistībā ar pirmo un otro apgalvojumu un saistītajām prasībām.

B. Apgalvojums, ka Komisija nav sniegusi Institūtam informāciju par iespējamām pārsūdzības procedūrām .

48. Sūdzības iesniedzēji 2004. gada 25. novembrī sarakstē ar Komisiju pieprasīja informāciju par visām iespējamām pārsūdzības procedūrām. Komisija 2004. gada 29. novembra atbildē nesniedza pieprasīto informāciju.

49. Savā atzinumā ombudam Komisija atzina, ka tā nav sniegusi informāciju par iespējamām pārsūdzības procedūrām, un atvainojās par šo pārraudzību.

Ombuda novērtējums

50. Ombuds uzskata, ka ir svarīgi informēt ieinteresētās personas par tām pieejamajām pārsūdzības procedūrām, jo īpaši atbildot uz konkrētiem informācijas pieprasījumiem saistībā ar šādām pārsūdzības procedūrām. Tomēr Komisija ir atzinusi savu kļūdu šajā lietā un atvainojusies par to. Pamatojoties uz to, ombuds pieņem, ka Komisija nākotnē centīsies izvairīties no šādām kļūdām. Tāpēc ombuds uzskata, ka saistībā ar šo apgalvojumu turpmāka izmeklēšana nav pamatota.

C. Apgalvojums, ka Komisija nav nekavējoties atbildējusi uz sūdzības iesniedzēja izmeklēšanu.

51. Savā atzinumā ombudam Komisija atzina, ka ir notikusi kavēšanās, atbildot uz 1999. gada 12. novembra vēstuli un 2004. gada 21. augusta faksu. Tā atvainojās par šiem kavējumiem. Tā arī norādīja, ka visos pārējos gadījumos tā ir reaģējusi nekavējoties.

Ombuda novērtējums

52. Ombuds uzskata, ka ir svarīgi nekavējoties atbildēt uz saraksti. Tomēr Komisija ir atzinusi savu kļūdu šajā lietā un atvainojusies par to. Pamatojoties uz to, ombuds pieņem, ka Komisija nākotnē centīsies izvairīties no šādām kļūdām. Tāpēc ombuds uzskata, ka saistībā ar šo apgalvojumu turpmāka izmeklēšana nav pamatota.

D. Secinājumi

Pamatojoties uz izmeklēšanām par šo sūdzību, ombuds norāda, ka Komisija ir daļēji piekritusi ombuda priekšlikumam par draudzīgu risinājumu. Sūdzības iesniedzēji ir pieņēmuši Komisijas piedāvājumu. Ombuds uzskata, ka nav pamatotas turpmākas izmeklēšanas saistībā ar pirmo un otro apgalvojumu un saistītajām prasībām. Turpmāka izmeklēšana nav pamatota attiecībā uz trešo un ceturto apgalvojumu. Tāpēc ombuds slēdz šo lietu.

Sūdzības iesniedzēji un Komisija tiks informēti par šo lēmumu.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Strasbūrā, 2008. gada 5. decembrī

- (1) Kopējās nesamaksātās izmaksas esot EUR 96873 (t. i., EUR 57363 trešajā periodā, EUR 37512 pēdējā laika posmā un EUR 1998 par pirmo un otro periodu).
- (2) Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam, OV L 248, 16.9.2002., 1.–48. lpp.
- (3) Komisijas 2002. gada 23. decembra Regula (EK, Euratom) Nr. 2342/2002, ar ko paredz īstenošanas kārtību Padomes Regulai (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam, OV L 357, 31.12.2002., 1.–71. lpp.
- (4) Lieta 11/70, *Handelsgesellschaft mbH pret Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel*, Recueil, 1125. lpp. Skatīt arī Līguma par Eiropas Savienību 5. pantu.
- (5) Skatīt, piemēram, lietu 15/83 *Denkavit Nederland*, Recueil 1984, 2171. lpp., 25. punkts; Lieta T-260/94 *Air Inter/Komisija*, 1997, ECR II-997, 144. punkts; Lieta T-216/96 *Conserve Italia Soc. Coop. arl/Komisija*, [1999] ECR II-3139, 101. punkts; Lieta T-186/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl/Komisija*, 2003, Recueil, II-719. lpp., 83. punkts; Lieta T-306/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl/Komisija*, Recueil, II-5705. lpp., 127. punkts. Skat. arī Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 6. panta 1. punktu.
- (6) Lieta 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd/Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)*, 1985, ECR, 2889, 29.–30. punkts. Sk. arī lietu C-161/96, *Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG un Hauptzollamt Mannheim*, [1998] ECR I-281, 25., 30. un 31. punkts; Lieta T-340/99 *Arne Mathisen AS, reģistrēta Værøy (Norvēģija) pret Padomi*, 2002, ECR

II-2905, 106. un 126. punkts; Lieta T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl pret Komisiju*, 2002, ECR II-3731, 120. punkts; Apvienotās lietas T-141/99, T-142/99, T-150/99 un T- 151/99 *Vela Srl/Komisija*, 2002, ECR II-4547, 395. punkts; Lieta T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd pret Komisiju*, 2005, ECR II-4973, 26. punkts; un 1986. gada 8. jūlija *spriedumu lietā 21/85 Maas/Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung* (Recueil, 3537. lpp., 23. punkts).

(7) Ombuds norāda, ka sūdzības iesniedzējs faktiski saņēma EUR 4 704.58 un EUR 25 868.10 attiecīgi par pirmo un otro pārskata periodu. Tā kā Komisija ir gatava izmaksāt papildu summu EUR 53 705.32 apmērā, Institutam izmaksātā kopsumma būs EUR 84278.